

Sygn. akt VIII *Pa* 39/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca	Anna Capik-Pater
Sędziowie	Patrycja Bogacińska-Piątek del. Magdalena Kimel

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 czerwca 2021r. w G.

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w J.,

Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 stycznia 2021 r. **sygn. akt** VI P 1295/15

- zmienia zaskarżony wyrok w pkt I.1 w ten sposób, że obniża w stosunku do pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. kwotę zasądzonego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych do kwoty 15 181,59 zł (piętnaście tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 1 lit od a do t,
- zmienia zaskarżony wyrok w pkt I.2 a,b w całości w ten sposób, że tytułem dopłaty do nagrody z okazji (...):
  - zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 500 zł (pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2013r., tytułem dopłaty do nagrody z okazji (...) za rok 2013,
  - zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz powoda kwotę 500 zł (pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2014r., tytułem dopłaty do nagrody z okazji (...) za rok 2014,
- zmienia zaskarżony wyrok w pkt I.3 a,b,c, w całości w ten sposób, że tytułem dopłaty do dodatkowego wynagrodzenia rocznego zasądza:

a) od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 644,36 zł (sześćset czterdzieści cztery złote trzydzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lutego 2014r. od kwoty 600 zł (sześćset złotych) tytułem dopłaty do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2013r,

b) od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16 lutego 2015r. tytułem dopłaty do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2014r,

c) od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz powoda kwotę 555,64 zł (pięćset pięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16 lutego 2016r, tytułem dopłaty do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2015r.,

4. w pozostałej części powództwo oddala,

5. zmienia zaskarżony wyrok w pkt III częściowo w ten sposób, że koszty zastępstwa procesowego pomiędzy powodem, a pozwaną Spółką (...) Spółką Akcyjną w B. wzajemnie znosi,

6. zmienia zaskarżony wyrok w pkt IV w ten sposób, że obniża kwotę opłaty od pozwu zasadzoną solidarnie w stosunku do pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. do kwoty 815 zł (osiemset pięćnaście złotych), a wydatków do kwoty 1336,27 zł (tysiąc trzysta trzydzieści sześć złotych dwadzieścia siedem groszy),

7. nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (-) sędzia Anna Capik-Pater (-) sędzia Magdalena Kimel (del.)

Sygn. akt VIII Pa 39/21

UZASADNIENIE

Powód G. K. domagał się od solidarnych pozwanych Spółki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. – następcy prawnego (...) Spółki Akcyjnej w K. oraz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. zasądzenia 23.540,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 22 grudnia 2012r.

do 29 czerwca 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 dnia następnego miesiąca do dnia zapłaty, 1.500,00 zł tytułem wyrównania nagród „barbórkowych” wypłaconych w latach: 2012, 2013, 2014 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

od 5 grudnia każdego roku do dnia zapłaty, 1.800 zł tytułem wyrównania dodatkowych nagród rocznych za lata: 2013, 2014 i 2015 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

od 16 lutego każdego roku do dnia zapłaty oraz 5.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w warunkach szczególnie uciążliwych za okres od 22 grudnia 2012r. do 29 czerwca 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 dnia następnego miesiąca do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub spisu kosztów złożonego na rozprawie.

Uzasadniając swoje żądanie, powód podał, że w latach 1988-2015 zatrudniony był

u strony pozwanej na stanowisku górnika pod ziemią. Powód wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu, wynoszącym 7,5 godzin na dobę. Powód wskazał, że zgodnie z organizacją pracy zmuszony był stawiać się w zakładzie pracy strony pozwanej przynajmniej godzinę wcześniej przed faktycznym rozpoczęciem pracy, nadto wychodził około pół godziny po formalnym zakończeniu swojej zmiany. W wykonywaniu obowiązków w charakterze górnika dołowego konieczność przepracowania dodatkowego czasu wynikała z samych założeń organizacji pracy panujących w zakładzie pozwanego, zaś kierownictwo powoda miało pełną świadomość konieczności pracy w nadgodzinach, co w ocenie powoda stanowi dorozumianą zgodę pracodawcy na pracę pracownika w godzinach nadliczbowych. Powód podniósł także, iż w związku z tym nie wypłacono mu w latach 2012-2014 nagród barbórkowych i w latach 2013-2015 nagród rocznych, tzw. 14-stych pensji z uwzględnieniem przepracowanych nadgodzin, stąd też domaga się ich wyrównania

niniejszym pozwem. Nadto powód wskazał, że należy mu się dodatkowe wynagrodzenie za pracę w warunkach szczególnie uciążliwych dla zdrowia, bowiem mimo tego, że dozwolone parametry były przekroczone, to czas pracy nie był skracany. Powód wyjaśnił również, że (...) S.A. w K. zbyła na rzecz (...) Spółki S.A. Kopalni (...) część przedsiębiorstwa, co wiązało się zgodnie z dyspozycją art. 23¹ k.p. z przekształceniem stosunku pracy powoda.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J. w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana przyznała, iż pozwana (...) Spółka Akcyjna 31 lipca 2014r. zbyła na jej rzecz zorganizowaną część przedsiębiorstwa tj. KWK (...), gdzie zatrudniony był pozwany stąd też może ona odpowiadać za zobowiązania tego przedsiębiorstwa powstałe po 1 sierpnia 2014r. Pozwana wskazała, że powód był zatrudniony u niej na stanowisku górnika pod ziemią, a jego stosunek pracy uległ rozwiązaniu w związku z uzyskaniem przez niego uprawnień emerytalnych. Pozwana podała także, że wprawdzie powód był zobowiązany do rejestracji czasu pracy, zgodnie jednak z obowiązującym u pozwanej zarządzeniem, nie stanowi on podstawy do uznania godzin nadliczbowych. Pozwana podniosła, iż powód nie uzyskał zgody przełożonego na pracę w godzinach nadliczbowych w związku z wykonywaniem wskazanych przez niego w pozwie czynności. W ocenie pozwanej powód mógł zrealizować czynności wynikające z zakresu jego obowiązków w ramach swojego czasu pracy, w tym między innymi uczestniczenie w podziale, które w całości zawierało się w dobowej normie czasu pracy. Pozwana podniosła nadto, że powód nie był w żaden sposób zobowiązany do stawiania się wcześniej w pracy i nie miał żadnych czynności do wykonywania na powierzchni. Pozwana zaprzeczyła również twierdzeniom powoda o przekraczaniu parametrów klimatycznych i braku skrócenia czasu pracy. Pozwana wskazała nadto, iż 3 marca 2015r. zawarła z powodem porozumienie zmieniające jego umowę o pracę, zgodnie z którym powód był zobowiązany do pracy przez 8 godzin, przy czym jego czas przebywania pod ziemią od zjazdu do wyjazdu wynosił średnio 7,5 godzin. Pozwana zakwestionowała także wyliczenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych dokonane przez powoda.

Pozwana Spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. – następca prawny (...) Spółki Akcyjnej w K. w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że powód był pracownikiem pozwanej w okresie do 31 lipca 2014r., tj. do dnia, kiedy pozwana zbyła na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w J. zorganizowaną część przedsiębiorstwa, tj. KWK (...), stąd też podniosła zarzut braku legitymacji procesowej biernej.

W dalszej kolejności wskazała, że zakres obowiązków powoda mając na uwadze organizację pracy wykluczała, by w każdym dniu pracy pracował w godzinach nadliczbowych. W ocenie pozwanej czynności z swojego zakresu obowiązku powód zobowiązany był wykonywać w obowiązującym go czasie pracy, który winien był wykorzystywać efektywnie, natomiast wcześniejsze przyjscia i późniejsze wyjścia z pracy wynikały z inicjatywy samego powoda, a nie z poleceń pozwanej, gdyż takich poleceń nie wydawała. Pozwana podkreśliła, iż czas zaewidencjonowany przez system rejestracji czasu pracy nie jest absolutnie równoznaczny z pozostawianiem powoda do jej dyspozycji i świadczy jedynie o faktywnym przebywaniu przez powoda na terenie zakładu pracy, a nie o świadczeniu pracy w tym czasie. Powód zaś nie wskazał, by uzyskał zgodę przełożonego na pracę w godzinach nadliczbowych w związku z wykonywaniem wskazanych w pozwie czynności, ani stosownego polecenia, co konieczne było zgodnie z przepisami Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników (...) S.A. (poprzednika prawnego pozwanej) z 23 listopada 1993r. Stąd też także pozostałe roszczenia wobec braku podstaw domagania się wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach są niezasadne.

Pismem procesowym z 13 listopada 2018r. pełnomocnik powoda wskazał, że powód w dniach wskazanych w tym piśmie pracował w skróconej dobowej normie czasu pracy wynoszącej 6 godzin każdego dnia (pismo pełnomocnika powoda, k. 248-250).

W odpowiedzi, pismem procesowym z 3 grudnia 2018r., pełnomocnik pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w J. wskazał, że daty podane w ww. piśmie zostały skonfrontowane z książkami raportów, kontrolą miesięcznych dniówek i wynika z nich, że tylko w nielicznych dniówkach powoda obowiązywała skrócona 6 godzinna norma czasu pracy (pismo pełnomocnika pozwanej, k. 253-254).

W związku z powyższym, pismem z 17 grudnia 2018r., pełnomocnik powoda wskazał, że skoro pozwany wniósł o przyjęcie domniemania, że powód świadczył pracę w skróconej dobowej normie czasu pracy w dniach w których przebywał około 6 godzin pod ziemią na podstawie wydruków (...), a pełnomocnik powoda wskazał właśnie na podstawie wydruków (...) dni w których powód przebywał około 6 godzin pod ziemią to uznać należy, że okoliczność ta pozostaje pomiędzy stronami bezsporna. W związku z tym podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z 27 stycznia 2021r. Sąd Rejonowy w punkcie pierwszym zasądził solidarnie od pozwanych: Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. – następcy prawnego (...) Spółki Akcyjnej oraz (...) Spółki Akcyjnej w J. w K. na rzecz powoda kwotę 22.575,35 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, kwotę 1.500,00 zł tytułem dopłaty do nagrody z okazji (...) za rok 2012, 2013 i 2014 oraz kwotę 1.800,00 zł tytułem dopłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2013, 2014 i 2015, wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i za okresy szczegółowo określone w tym punkcie sentencji; w drugim punkcie oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie trzecim i czwartym orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności uznał za bezsporne, że powód w okresie spornym był zatrudniony w Kopalni (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że 1 sierpnia 2014r. (...) Spółka Akcyjna w J. przejęła od (...) Spółki Akcyjnej w K. KWK (...) w K., w tym także czynnych pracowników - w trybie art. 23¹ k.p.

Zgodnie z „Zasadami zatrudniania pracowników w KWK (...) w godzinach nadliczbowych” stanowiącymi załącznik do zarządzenia nr (...) z 26 września 2013r., pracą w godzinach nadliczbowych była praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy – w razie konieczności prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii, a także szczególnych potrzeb pracodawcy. Tygodniowy czas pracy z godzinami nadliczbowymi nie mógł przekraczać przeciętnie 48 godzin w przyjętym okresie rozliczeniowym oraz 150 godzin w roku kalendarzowym. Za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, pracownikom przysługiwał dodatek. Praca w godzinach nadliczbowych każdego pracownika była ewidencjonowana w okresach miesięcznych w kartach ewidencji czasu pracy w godzinach nadliczbowych.

Czas pracy wykonywanej pod ziemią wynosił 7,5 godziny na dobę. Pracownikom wykonującym pracę pod ziemią przysługiwało wynagrodzenie jak za 8-godzinny dzień pracy.

U pozwanych obowiązywał komputerowy system rejestracji pracy i kontroli ruchu załogi ((...)) mający na celu ewidencję dniówek przepracowanych. Czas dokonanej rejestracji nie był podstawą do uznania godzin nadliczbowych. Rejestracji w systemie (...) dokonywano za pomocą czytników systemu. Każdy z pracowników posiadał indywidualną kartę identyfikacyjną. Pracownicy dołowi dokonywali rejestracji w czytnikach zlokalizowanych przy szybie przed zjazdem na dół i po wyjeździe na powierzchnię. Rejestracja czasu pracy prowadzona była przy zjeździe pod ziemię i wyjeździe na powierzchnię. Dodatkowo czytniki rejestracji czasu pracy zostały zamontowane w lutym 2014r. przy bramie. Rejestrowały one czas wejścia pracownika na teren kopalni i wyjścia z terenu kopalni. Od 1 grudnia 2015r. pracownicy dołowi nie mieli obowiązku i możliwości rejestrować wejść i wyjść przy bramie.

W dniu 23 lutego 2015r. pozwana (...) Spółka Akcyjna

w J. zawarła z Międzyzakładowym Komitetem Protestacyjno-Strajkowym reprezentującym Organizację (...) działającą w obrębie jej zakładu pracy porozumienie, na podstawie którego zawieszono na okres 2 lat, tj. do 31 grudnia 2016r. niektóre postanowienia Porozumienia zbiorowego z 5 maja 2011r. W okresie tego zawieszenia w zakładach górniczych pozwanej Spółki praca miała być wykonywana w dni robocze od poniedziałku do piątku włącznie, przy zachowaniu zasady wykonywania pracy przeciętnie 40 godzin przez pracowników wykonujących pracę pod ziemią w 5-dniowym tygodniu pracy.

W dniu 3 marca 2015r. powód i pozwana zawarli porozumienie zmieniające umowę o pracę w ten sposób, że odtąd powoda miała obowiązywać 8-godzinna dobową normą czasu pracy (licząc od zjazdu pod ziemię do wjazdu na powierzchnię), a także 40-godzinna tygodniowa norma czasu pracy w 5-dniowym tygodniu pracy. Zmiana umowy o pracę w ww. zakresie związana była z przyjętym porozumieniem z 23 lutego 2015r. Powód nie uchylił się od skutków prawnych podpisanego porozumienia.

Powód w spornym okresie pracował na stanowisku górnika pod ziemią w pełnym wymiarze czasu pracy w systemie zmianowym. Do pracy przychodził na około 40-50 minut przed faktycznym rozpoczęciem zmiany. Po przekroczeniu bramy zakładu pracy szedł do biura, co zajmowało mu około 3 minut. W biurze odbywał się wstępny podział, który rozpoczynał się na około 40 minut przed zjazdem i trwał około 15-20 minut. Udział powoda w podziale był obowiązkowy, na podziale dowiadywał się jakie prace są do wykonywania na danej zmianie. Po podziale powód szedł na łaźnię, co zajmowało około 3 minut. Na przebranie się powód potrzebował około 7-10 minut. Po przebraniu się szedł powód szedł na szyb pobierając po drodze sprzęt ochrony osobistej z lampowni oraz narzędzia z kuźni, co zajmowało kolejne 5-10 minut. Zdarzało się, że zabierał jeszcze narzędzia z biura. Powód dysponował indywidualną dyskiecią (...), którą odbijał przy wejściu na szyb. By wykonać wszystkich czynności od momentu przekroczenia bramy kopalni do momentu zjazdu na dół kopalni powód potrzebował około 40 minut. Po wyjeździe na powierzchnię kopalni i odbiciu dyskiećki (...), powód udawał się do łaźni zdając po drodze uprzednio pobrany sprzęt i odnosząc do kuźni pobrane narzędzia, co łącznie zajmowało około 15-20 minut. Na kąpiel i przebranie się potrzebował około 20-25 minut. Po wyjściu z łaźni powód opuszczał zakład pracy. Powód na terenie zakładu pracy nie zajmował się sprawami prywatnymi niezwiązanymi z pracą.

Powód nie otrzymał wynagrodzenia ani czasu wolnego za wykonywanie czynności przed zjazdem jak i po wyjeździe na powierzchnię kopalni. Powodowi nie były wydawane polecenia wykonywania powyższych czynności przed i po wyjeździe z powierzchni kopalni na polecenie, jednakże przełożeni wiedzieli o wykonywanych przez niego czynnościach w tym czasie i wymagali od niego ich wykonywania. Czynności te wykonywane przez powoda przed zjazdem i po wyjeździe były takie same lub podobne na każdej zmianie i zajmowały taką samą lub podobną ilość czasu. Wykonywanie powyższych czynności było konieczne dla prawidłowego świadczenia pracy. Zdarzało się, że powód pracował także w skróconej dobowej normie czasu pracy, tj. 6 godzin. Zdarzało się, że powód pracując w skróconej normie czasu pracy pozostawał dłużej pod powierzchnią kopalni niż 6 godzin. Poza pracą w skróconej normie czasu pracy nie zdarzało się, by powód wyjeżdżał na powierzchnię kopalni przed upływem 7,5 godzin.

Na podstawie opinii biegłego Z. G., zasadniczej z 25 kwietnia 2020r. i uzupełniającej z 9 września 2020r., Sąd ustalił, iż powód od 1 stycznia 2010r. zaszeregowany był do kategorii X, ze stawką dzienną 72,00 zł, otrzymywał premię uznaniową oraz kartę górnika w wysokości 70% wynagrodzenia zasadniczego. W związku z powyższym łączna wysokość wynagrodzenia powoda z tytułu godzin nadliczbowych wyniosła 22.575,35 zł, z kolei wysokość dodatkowego wynagrodzenia należnego z tytułu nagrody z okazji (...) wyniosła 904,70 zł za rok 2013; 1.172,30 zł za rok 2014 i 723,68 zł za rok 2015. Równocześnie wysokość dodatkowego należnego wynagrodzenia rocznego wyniosła odpowiednio 24,70 zł za rok 2012; 1.086,99 zł za rok 2013; 1.128.04 zł za rok 2014 i 555,64 zł za rok 2015.

W swojej opinii biegły, na okoliczność wyliczenia ewentualnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych dla powoda, za okres od 22 grudnia 2012r. do 29 czerwca 2015r. przyjął, że powód poza godzinami wynikającymi z wydruku systemu (...) określającymi godzinę rozpoczęcia zjazdu i godzinę wyjazdu świadczył dodatkowo pracę przez 60 minut dziennie chyba, że z dokumentacji określającej godzinę wejścia i wyjścia czas ten był krótszy niż

60 minut, a dobowy wymiar czasu pracy wynosił 7,5 godziny w okresie do 2 marca 2015r., zaś 8 godzin w okresie od 3 marca 2015r., przy czym za czas pracy na powierzchni nie przysługiwał mu dodatek szkodliwy, do wyliczenia tzw. „normalnego” wynagrodzenia, w rozumieniu art. 151¹ § 1 k.p., uwzględniony został dodatek gwarantowany. Wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych wyliczone zostało, w okresie do 2 marca 2015r., po przekroczeniu 7,5 godziny z przyjęciem założenia, że powód otrzymywał wynagrodzenie jak za 8 godzin pracy, z uwzględnieniem ewentualnie wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie spornym. Z kolei ustalenia kwoty należnej powodowi z tytułu wyrównania nagród pieniężnych z okazji Dnia G. za lata 2012, 2013, 2014, nastąpiło przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyliczonej w sposób określony powyżej i przy uwzględnieniu kwot dotychczas wypłaconych z tego tytułu, określonych w piśmie pozwanych z 14 lipca 2016r. (k. 238) oraz z 20 lipca 2016r. (k. 244) i uwzględnieniu zasad wyliczania tych należności podanych w porozumieniu z 20 grudnia 2004r., dołączonym do pisma procesowego pozwanej (...) S.A. i załączniku nr 4 do tego porozumienia (k. 220-221). Równocześnie do ustalenia kwoty należnej powodowi, z tytułu wyrównania dodatkowych nagród rocznych, tzw. 14-tych pensji za lata 2013, 2014, 2015, uwzględniono wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyliczonej w sposób powyżej określony i przy uwzględnieniu kwot dotychczas wypłaconych z tego tytułu, określonych w piśmie pozwanej z 14 lipca 2016r. oraz z 20 lipca 2016r. i uwzględnieniu zasad wyliczania tych należności podanych w porozumieniu z 20 grudnia 2004r. dołączonym do pisma procesowego pozwanej (...) S.A. i załączniku nr 5 do tego porozumienia (k. 222).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o akta osobowe powoda, zestawienia wynagrodzeń powoda, Zarządzenia Dyrektora KWK (...)/2012 z 2 lipca 2012r. ,Zarządzenia Dyrektora KWK (...)/ (...) z 26 września 2013r. wraz z załącznikami, Załącznika do Zarządzenia nr (...) z 2 września 2013r. (k.113-124), Porozumienia z 23 lutego 2015r. zawartego pomiędzy (...) S.A. a Międzyzakładowym Komitetem Protestacyjnym, karty prac powoda, zeznań świadka S. K. , zeznań świadka M. G., zeznań świadka T. S. , przesłuchania powoda opinii biegłego Z. G., zasadniczej i uzupełniającej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie do kwoty wyliczonej przez biegłego.

Sąd Rejonowy wskazał, że w zakresie roszczenia powoda o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych spór sprowadzał się do ustalenia, czy powód w okresie spornym świadczył pracę w godzinach nadliczbowych, a jeżeli tak, to czy otrzymywał za to stosowne wynagrodzenie. Należało więc ustalić, czy powód przed formalnym rozpoczęciem zmiany i po jej zakończeniu wykonywał jakieś czynności, a jeśli tak, to jakie oraz czy w świetle zakresu obowiązków powoda, na zajmowanych przez niego stanowisku oraz organizacji pracy na kopalni za czynności te przysługiwało mu wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

W ocenie Sądu Rejonowego należało dokonać rozgraniczenia czynności wykonywanych przez powoda przed zjazdem i po wyjeździe, od czynności wykonywanych pod powierzchnią. Nie ulega wątpliwości, że zarówno czynności przed zjazdem jak i po wyjeździe nie stanowiły „wykonywania pracy” na stanowisku zajmowanym przez powoda. Czynności przed zjazdem były to czynności, szeroko rzecz ujmując, przygotowawcze do wykonywania pracy. Podobnie czynności po wyjeździe na powierzchnię nie stanowiły „wykonywania pracy”, ale były jej konsekwencją i sprowadzały się do zdania narzędzi, pobranego sprzętu oraz wykapania i przebrania się po wykonanej pracy. Taki charakter wskazanych czynności nie przesądza jednak o tym, że za te czynności powodowi nie należało się wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. W orzecznictwie i doktrynie dominujące jest stanowisko, że czas, w którym pracownik pozostawał poza normalnymi godzinami pracy w dyspozycji pracodawcy, ale faktycznie nie wykonywał pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy, winien być uznany za pracę w godzinach nadliczbowych i konsekwentnie za ten czas należne jest wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. W świetle tego stanowiska nie można przywiązywać nadmiernej wagi do określenia jakim posługuje się ustawodawca w art. 151 § 1 k.p. „praca wykonywana”. Brak jest racjonalnych podstaw do przyjęcia, że definicja czasu pracy, o której mowa w art. 128 § 1 k.p. nie dotyczy godzin nadliczbowych (art. 151 § 1 k.p.) i że w tych dwóch przepisach ustawodawca posłużył się odmiennym pojęciem czasu pracy. Prawne pojęcie czasu pracy użyte przez ustawodawcę

jest tylko jedno, a w konsekwencji wszystkie ustalenia dotyczące pojęcia czasu pracy mają odniesienie do pracy nadliczbowej. Zwolennicy tego poglądu podkreślają, że cechą charakterystyczną pozostawania w dyspozycji jest ograniczenie swobody zachowania się pracownika w takim zakresie i w takim stopniu, jaki jest determinowany potrzebą wykonywania nałożonych na niego obowiązków. Jeżeli pozostawanie w dyspozycji pracodawcy jest częścią składową czasu pracy, to logicznie musi rzutować na pracę w godzinach nadliczbowych. Gdyby ustawodawca chciał wprowadzić w tym zakresie wyjątek i posłużyć się innym pojęciem czasu pracy, to zamieściłby stosowny przepis. Skoro tego nie uczynił, czas poświęcony przez pracownika musi być przez pracodawcę odpowiednio honorowany (tak między innymi M. Kawecka – Sobczak, glosa do wyroku SN z 30 września 1976r. w sprawie I PR 115/76, Praca i Zabezpieczenie Społeczne z 2004r., Nr 1, Sąd Okręgowy w Gliwicach w wyrokach w sprawie VIII Pa 8/18 oraz VIII Pa 141/17, opubl. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

W tym zakresie Sąd Rejonowy powołał się również na również na wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2005r. (II PK 151/04). w którym wskazano, że zgodnie z art. 80 zdaniem pierwszym k.p., wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Przysługuje jednak i za czas niewykonywania pracy, jeżeli przepis tak stanowi (art. 80 zdanie drugie k.p.). Nadmiernym uproszczeniem byłoby pojmowanie „wykonywania pracy” potocznie jako tylko faktycznego jej świadczenia (rzeczywistego wykonywania czynności i zadań, które należą do obowiązków pracownika). Zwrot ten ma znaczenie prawne. Jednym z mierników ilości wykonanej pracy – najszerzej stosowanym w praktyce – jest czas pracy. Z definicji czasu pracy wynika, że jest nim czas pozostawania w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy (art. 128 § 1 k.p.). Nieusprawiedliwiony byłby zatem generalny wniosek, że dla celów ustalenia czasu wykonywania pracy ponad obowiązujące pracownika normy wymiaru czasu pracy, brany jest pod uwagę wyłącznie czas faktycznego jej świadczenia, że wobec tego każda przerwa w rzeczywistym, faktycznym świadczeniu pracy powinna być odliczana od czasu wykonywania pracy. Za czas niewykonywania pracy – przerw w pracy zaliczanych do czasu pracy, wynagrodzenie za pracę przysługuje na podstawie art. 80 zdanie pierwsze k.p. Podstawę prawną zachowania prawa do wynagrodzenia za okres niewykonywania pracy, którego nie wlicza się do czasu pracy, stanowi konkretny przepis w ramach reguły wyrażonej w art. 80 zdanie drugie k.p. Zatem, zaliczenie przerwy do czasu pracy powoduje, że traktuje się ją tak, jak czas wykonywania pracy (fikcja prawna) ze wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami, także w zakresie prawa do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Upoważnia to do wniosku, że czasem wykonywania pracy w rozumieniu art. 151 k.p. jest nie tylko czas faktycznego świadczenia przez pracownika pracy, ale także okresy przerw w jej wykonywaniu zaliczanych do czasu pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2005r., w sprawie II PK 151/04, opublikowany w OSNP z 2005r., Nr 17, poz. 262).

Sąd Rejonowy uznał, że niewątpliwie powód wykonując opisane wyżej czynności przed zjazdem i po wyjeździe pozostawał w dyspozycji pracodawcy. Potrzeba wykonywania tych czynności wynikała z przyjętej przez pracodawcę organizacji pracy i ich pominięcie skutkowało by nieprzygotowaniem do pracy, a tym samym nieprawidłowym wykonaniem obowiązków służbowych przez powodów. Jak wskazano powyżej powód nie mógł pominąć żadnej czynności opisanej przez nich szczegółowo i czynności te były one nierozzerwalnie związane z charakterem wykonywanej przez niego pracy.

W ocenie Sądu I instancji konsekwencją uznania, że powodowi należne jest wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych również za wykonywanie czynności przed zjazdem i po wyjeździe, zasadnym było zasądzenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych ustalone zgodnie z opinią biegłego. Zauważył również Sąd I instancji, że powód jednoznacznie domagał się wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za cały okres sporny, nie ograniczając swojego żądania do czynności przed i po wyjeździe, stąd zasadne było zasądzenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych zarówno za czynności na powierzchni jak i pod ziemią.

Z kolei w zakresie doliczenia do tzw. wynagrodzenia normalnego tzw. dodatku gwarantowanego, Sąd Rejonowy powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte

w wyroku z 3 czerwca 1986r. (OSNCP z 1987 roku, Nr 9, poz. 140), zgodnie z którym normalne wynagrodzenie (...) jest to wynagrodzenie, które pracownik otrzymuje stale i systematycznie w zwykłych warunkach i terminach wypłat, a więc którego wysokość obejmuje zarówno wynagrodzenie zasadnicze wynikające ze stawki osobistego zaszerogowania, jak i dodatkowe składniki wynagrodzenia, jeżeli zgodnie z obowiązującymi w zakładzie pracy przepisami o wynagradzaniu pracowników takowe dodatkowe składniki przysługują pracownikowi. Wynagrodzenie to więc może obejmować również dodatek funkcyjny czy dodatek za staż pracy, jak również dodatek za pracę szkodliwą dla zdrowia czy inne dodatki, albowiem stałe dodatkowe składniki wynagrodzenia mają charakter wynagrodzenia jak najbardziej „normalnego”. W skład normalnego wynagrodzenia pracownika może wchodzić również premia, jeżeli ma ona charakter stały i nie jest uzależniona od uzyskania określonych konkretnych osiągnięć w pracy, nie objętych zadaniami wykonywanymi w godzinach nadliczbowych.

Tak więc do obliczenia wynagrodzenia przysługującego powodowi za pracę w godzinach nadliczbowych Sąd przyjął także świadczenie w postaci tzw. dodatku gwarantowanego.

Sąd I instancji zauważył również, że dobową normę czasu pracy powoda została skrócona na podstawie zapisów Zakładowego Układu Zbiorowego do 7,5 godzin, natomiast powodowi było wypłacane wynagrodzenie jak za ośmiogodzinny dzień pracy (§ 13 ust. 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 (...)). Skrócenie normy czasu pracy nie mogło skutkować przyjęciem, że wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych było należne powodowi dopiero po przepracowaniu 8 godzin. Wskazane zapisy (...) gwarantują pracownikowi, że pomimo skrócenia normy czasu pracy otrzymuje on wynagrodzenie jak za ośmiogodzinny dzień pracy, ze wszystkimi tego konsekwencjami, w tym z obowiązkiem wypłacania wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych już po przekroczeniu 7,5 godziny lub odpowiednio 6 godzin. W przeciwnym razie pracownik, którego norma czasu pracy została obniżona, byłby traktowany jak pracownik świadczący pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2000r., w sprawie III ZP 6/00, opublikowana w OSNP z 2000r., Nr 20, poz. 740, wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2005r., w sprawie III PK 51/05, opublikowany w OSNP z 2006r., Nr 5-6, poz. 85).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 22.575,35 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, zgodnie z wyliczeniami biegłego, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku. W pozostałym zakresie przedmiotowe roszczenie powoda jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd I instancji zauważył też, że w przedmiotowej sprawie, powód domagał się również wyrównania nagród „barbórkowych” oraz nagród rocznych ze względu na nieuwzględnienie przy wyliczeniu ich wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Strona pozwana nie kwestionowała tego, że zarówno nagroda „barbórkowa” oraz nagroda roczna są należnymi elementami wynagrodzenia ani tego, iż powodowi były one do tej pory wypłacane. Strona pozwana nie kwestionowała również wyliczeń biegłego sądowego odnośnie wysokości nagród „barbórkowych” i nagród rocznych za poszczególne lata. Nie powinno więc budzić wątpliwości, iż zarówno nagroda roczna, jak i nagroda z okazji (...) (tzw. „nagrada barbórkowa”) stanowią składnik wynagrodzenia za pracę i należy je traktować jako element treści stosunku pracy. Świadczenia te mają charakter stały, są ściśle związane ze stosunkiem pracy i nie mają charakteru uznaniowego. Powód z tytułu wyrównania nagród barbórkowych za lata 2012, 2013, 2014 żądał łącznie zasądzenia kwoty 1.500,00 zł, zaś z tytułu wyrównania nagród rocznych za lata 2013, 2014, 2015 1.800,00 zł. Zgodnie zaś z wyliczeniami biegłego tytułem wyrównania nagród barbórkowych za wskazane lata powodowi należna jest kwota 2.077 zł (0zł + 904,70 zł + 1.172,30 zł), natomiast z tytułu wyrównania nagród rocznych za wskazane lata kwota 2.770,67 zł (1.086,99 zł + 1.128,04 zł + 555,64 zł). Jako, że zgodnie z art. 321§ 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, to z tytułu nagród rocznych oraz nagród barbórkowych na rzecz powoda zostały zasądzone kwoty w wysokościach, jakie zostały wskazane przez powoda w treści pozwu, tj. odpowiednio 1.800 zł oraz 1.500 zł.

Jako, że roszczenie powoda o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za świadczenie pracy w warunkach szczególnych za okres od 22 grudnia 2012r. do 29 czerwca 2015r. mieściło się w głównym roszczeniu powoda o

wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za powyższy okres, a biegły w swoich wyliczeniach uwzględnił pracę powoda w skróconej dobowej normie czasu pracy, która to została wprowadzona w związku z świadczeniem pracy w warunkach szczególnych, a strona powodowa nie kwestionowała tych wyliczeń, to powództwo w tym zakresie, tj. żądania zapłaty dodatkowych 5.000 zł, podlegało oddaleniu.

Na koniec Sąd Rejonowy uzasadnił swoje orzeczenie w zakresie kosztów procesu.

Apelację od wyroku wniosła pozwana Spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. Zaskarżyła wyrok w części, tj.:

1) co do pkt I ppkt 1) lit. u)-cc), obejmujących zasądzenie od pozwanej Spółki (...) - solidarnie z pozwaną J. Spółką (...) - sumy wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych powoda za okres od 1 sierpnia 2014r. do 30 kwietnia 2015r., tj. co do kwoty 7.393,76 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 1) lit. u)-cc),

2) co do pkt I ppkt 2) b), obejmujących zasądzenie od pozwanej Spółki (...) - solidarnie z pozwaną J. Spółką (...) - sumy dopłat do nagród z okazji (...) za 2012r. i 2014r., tj. co do kwoty 1.000 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 2) lit. b),

3) co do pkt I ppkt 3 lit. b) i c), obejmujących zasądzenie od pozwanej Spółki (...) - solidarnie z pozwaną J. Spółką (...) - sumy dopłat do „dodatkowego wynagrodzenia rocznego” za 2014r. i 2015r., tj. co do kwoty 1.200 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 3) lit. b) i c) wyroku;

4) co do pkt I ppkt 3 lit. a), obejmującego zasądzenie od pozwanej Spółki (...) - solidarnie z pozwaną J. Spółką (...) - ustawowych odsetek za opóźnienie w zapłacie „dodatkowego wynagrodzenia rocznego” za 2013r. za okres od 16 lutego 2013r. do 15 lutego 2014r.,

5) co do pkt III obejmującego zasądzenie od pozwanej Spółki (...) - solidarnie z pozwaną J. Spółką (...) - kosztów zastępstwa procesowego,

6) co do pkt IV. ponad kwotę 815 złotych tytułem opłaty i ponad kwotę 1.336,27 złotych tytułem wydatków.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy - art. 327¹ § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i sporządzenie uzasadnienia wyroku zawierającego oczywistą sprzeczność wskazanej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione i dowodów, na których się oparł, a to: przejęcia z dniem 1 sierpnia 2014r. przez pozwaną (...) S.A. od poprzedniczki prawnej pozwanej Spółki (...) części zakładu pracy - KWK (...) w K., w tym czynnych pracowników (również powoda) w trybie art. 23¹ k.p., z okolicznościami przyjętymi w wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku, gdzie przyjęta została odpowiedzialność pozwanej Spółki (...) za zapłatę przez pracodawcę powoda (pozwana J. Spółkę (...)) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie po przejęciu zakładu pracy przez pozwaną J. Spółkę (...);

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy - art. 105 § 1 i 2 k.p.c. i art. 100 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i włożenie na pozwaną Spółkę (...) obowiązku solidarnego z pozwaną J. Spółką (...) zwrotu kosztów procesu, pomimo tego, że odpowiedzialność solidarna pozwanych dotyczyła wyłącznie części dochodzonych przez powoda roszczeń (mimo żądania powoda zasądzenia solidarnego wszystkich dochodzonych pozwem roszczeń), a powód utrzymał się względem pozwanej Spółki (...) w około połowie żądania pozwu, a zatem nieprawidłowe było obciążenie pozwanej Spółki (...) w całości solidarnie z pozwaną J. Spółką (...) obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, z tej przyczyny, że wyłącznie częściowo ponosił solidarna odpowiedzialność z tytułu dochodzonych przez powoda roszczeń, a co do części roszczeń ponad solidarną odpowiedzialność w ogóle nie odpowiadał i powództwo w tym zakresie było bezzasadne, w efekcie czego rozliczenie

kosztów w tym zakresie winno uwzględniać brak odpowiedzialności solidarnej pozwanej Spółki (...), jak również konieczność indywidualnego rozliczenia kosztów procesu powoda i pozwanej Spółki (...), poprzez wzajemne zniesienie kosztów między tymi stronami;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 23¹ § 2 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji przyjęcie, że za zobowiązania ze stosunku pracy powstałe po przejściu części zakładu pracy solidarną odpowiedzialność z aktualnym pracodawcą pracownika ponosi również jego poprzedni pracodawca (sprzed daty przejścia części zakładu pracy)
- § 2 ust. 1 i 2 oraz § 3 Załącznika nr 4 do Porozumienia zawartego 20 grudnia 2004r. pomiędzy Zarządem (...) S.A. a organizacjami związkowymi poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pracownikowi, którego stosunek pracy u pracodawcy stosującego to Porozumienie (pозwanej Spółki (...)) ustał przed 30 listopada danego roku (tj. w tym dniu pracownik nie był w stanie zatrudnienia u tego pracodawcy), w następstwie przejścia części zakładu pracy do nowego pracodawcy (pозwanej (...) Spółki (...)), i pracownik ten nie przepracował u poprzedniego pracodawcy okresu 12 miesięcy od listopada poprzedniego roku do października danego roku (stosunek pracy pracownika z pozwaną Spółką (...) ustał z dniem 31 lipca danego roku), przysługuje od poprzedniego pracodawcy (pозwanej Spółki (...)) nagroda z okazji Dnia G. wymagalna 4 grudnia danego roku;
- § 1 ust. 1 oraz § 3 Załącznika nr 5 do Porozumienia zawartego 20 grudnia 2004r. pomiędzy Zarządem (...) S.A. a organizacjami związkowymi poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pracownikowi, którego stosunek pracy u pracodawcy stosującego to Porozumienie (pозwanej Spółki (...)) ustał przed 31 grudnia danego roku (tj. w tym dniu pracownik nie był w stanie zatrudnienia u tego pracodawcy), w następstwie przejścia części zakładu pracy do nowego pracodawcy (pозwanej (...) Spółki (...)), i pracownik ten nie przepracował u poprzedniego pracodawcy okresu 12 miesięcy kalendarzowych w danym roku (stosunek pracy pracownika z pozwaną Spółką (...) ustał 31 lipca danego roku), przysługuje od poprzedniego pracodawcy (pозwanej Spółki (...)) dodatkowa nagroda roczna, tzw. „14-ta pensja” (nieprawidłowo nazwana w wyroku dodatkowym wynagrodzeniem rocznym), wypłacana za czas przepracowany 15 lutego następnego roku;
- § 8 Załącznika nr 5 do Porozumienia zawartego 20 grudnia 2004r. pomiędzy Zarządem (...) S.A. a organizacjami związkowymi w związku z art. 481 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że termin wypłaty dodatkowej nagrody rocznej, tzw. „14-tej pensji” (nieprawidłowo nazwanej w wyroku dodatkowym wynagrodzeniem rocznym), przypada „z góry” do 15 lutego danego roku, podczas gdy nagrodę tą wypłaca się w terminie do 15 lutego następnego roku.

Nadto apelująca podniosła zarzut przedawnienia dochodzonej przez powoda dopłaty do nagrody z okazji Dnia G. za 2012r. W tym zakresie argumentowała, że dochodzenie przez powoda nagrody z okazji Dnia G. za 2012r. nastąpiło poprzez wniesienie powództwa z 10 grudnia 2015r. (prezentata z 22 grudnia 2015r.), a nagroda ta była wymagalna od 5 grudnia 2012r. podjęcie przez powoda czynności przed sądem nastąpiło po upływie 3 lat od dnia wymagalności roszczenia.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwana Spółka (...) domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez:

1. obniżenie w stosunku do pozwanej Spółki (...) zasądzonego solidarnie od pozwanych w punkcie I ppkt 1) wyroku sumy wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych powoda do kwoty 15.181,59 złotych (obejmującej wynagrodzenie za okres od 1 grudnia 2012r. do 31 lipca 2014r.) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 1) lit. a)-t) wyroku;

2. obniżenie w stosunku do pozwanej Spółki (...) zasądzonej solidarnie od pozwanych w punkcie I ppkt 2) wyroku sumy dopłat do nagród z okazji (...) do kwoty 500 złotych (obejmującej dopłatę do nagrody za 2013r.) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 2) lit. a) wyroku;

3. obniżenie w stosunku do pozwanej Spółki (...) zasądzonych solidarnie od pozwanych w punkcie I ppkt 3) wyroku sumy dopłat do „dodatkowego wynagrodzenia rocznego” do kwoty 600 złotych (obejmującej dopłatę do nagrody za 2013r.) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt 3) lit. b) wyroku;

4. oddalenie powództwa względem pozwanej Spółki (...) w pozostałym zakresie;

5. zmianę postanowienia zawartego w pkt III wyroku i zniesienie między powodem i pozwaną ad. 1) kosztów zastępstwa procesowego;

6. obniżenie w stosunku do pozwanej Spółki (...) nakazanej do pobrania solidarnie od pozwanych w pkt IV. wyroku:

- opłaty od pozwu do kwoty 815 złotych;

- wydatków do kwoty 1.336,27 złotych;

7. o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej Spółki (...) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych,

Alternatywnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, w tym kosztach zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, o których zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda.

W uzasadnieniu apelacji pozwana skupiła się w głównej mierze na wykazaniu, iż ustalenia Sądu Rejonowego pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania prawa materialnego.

Apelację od wyroku wniosła również pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J.. Zaskarżyła wyrok w części, tj. w pkt I pkt 3 w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie:

- w pkt. 3a co do odsetek od kwoty 600 zł od 16 lutego 2013r. do 15 lutego 2014r.,

- w pkt.3 b) co do odsetek od kwoty 600 zł od 16 lutego 2014 r. do 15 lutego 2015 r.,

- w pkt. 3c) co do odsetek od kwoty 555,64 zł od 16 lutego 2015 r. do 15 lutego 2016r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego pod postacią art. 291 §1 k.p. w zw. z § 8 załącznika nr 5 do Porozumienia z 20 grudnia 2004r. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że dodatkowe nagrody roczne tzw. „14-te pensje” za poszczególne lata pozwane były zobowiązane wypłacić najpóźniej do 15 lutego w roku za który nagroda potencjalnie przysługiwała.

W uzasadnieniu apelacji pozwana skupiła się w głównej mierze na wykazaniu, iż ustalenia Sądu Rejonowego pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania prawa materialnego.

W odpowiedzi na apelację pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B., pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J. wniosła o częściowe uwzględnienie apelacji pozwanej (...) S.A. Wniosła również o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu apelująca (...) S.A. podkreśliła, że Sąd Rejonowy zasądził od pozwanych m.in. kwotę 1.800 zł tytułem

dopłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2013, 2014 i 2015 z odsetkami od dnia 16 lutego danego roku co jest sprzeczne z postanowieniami Porozumienia zawartego 20 grudnia 2004r. - załącznik nr 5 regulującego zasady otrzymywania tego świadczenia u pozwanych gdzie określono, że to dodatkowe wynagrodzenie wypłaca się w terminie do 15 lutego następnego roku. W dalszej kolejności apelująca poparła i jednocześnie podniosła zgłoszony przez pozwaną Spółkę (...), zarzut przedawnienia roszczenia powoda o dopłatę do nagrody z okazji „Dnia G., za rok 2012. Przedmiotowa nagroda była wymagalna od 5 grudnia 2012r. zatem powód wystąpił z powództwem o zasądzenie dopłaty do niej już po upływie 3 lat od tej daty i jego roszczenie powinno zostać oddalone jako przedawnione.

W odpowiedzi na apelacje obu pozwanych powód wniósł o ich oddalenie i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego przed II instancją, według norm przepisanych. W uzasadnieniu podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i w pełni zgodził się z rozstrzygnięciem i argumentacją Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. ustalił i zważył co następuje:

obie apelacje zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych prawidłowych w zakresie zgłoszonego roszczenia i Sąd II instancji przyjmuje je za własne, ale Sąd Okręgowy nie wszystkie wnioski jakie wywiódł Sąd I instancji z przeprowadzonych dowodów podziela

Niezasadnie Sąd I instancji przyjął solidarną odpowiedzialność pozwanych za cały okres, za który powód domagał się wypłaty wynagrodzenia, błędnie tym samu interpretując art. 23¹§2 k.p. Powód był bowiem pracownikiem pozwanej (...) S.A. w B. do dnia 31 lipca 2014r. , kiedy to pozwana zbyła na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w J. zorganizowaną część przedsiębiorstwa. Zasadnie podnosi apelujący powołując się na treść art. 23¹§2 k.p. że z treści tego przepisu oraz jego charakteru wynika a contrario, że za zobowiązania powstałe po przejściu zakładu pracy odpowiada wyłącznie nowy pracodawca. Powód nie wykazał w trakcie procesu by były jakieś odrębne uregulowania statuujące odpowiedzialność (...) S.A. w J. również po przejęciu.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy stosując tę regułę zmienił pkt 1 wyroku obniżając w stosunku do pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. kwotę zasądzzonego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych do kwoty 15 181,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie opisanymi w ppkt lit od a do t , czyli stanowiąc w ten sposób o odpowiedzialności solidarnej obu pozwanych podmiotów za zobowiązania z okresu do 31 lipca 2014r. Po tej dacie odpowiedzialność za zobowiązania powstałe po przejęciu wobec powoda ponosi bowiem jedynie pozwana (...) Spółka Akcyjna w J..

Rzeczywiście , jak wskazał apelujący , powód przechodząc wraz z częścią zakładu pracy do pozwanej (...) S.A. w J. z dniem 1 sierpnia 2014r. nie spełniał przesłanek by nabyć od pozwanej (...) S.A. w B. prawo do nagrody z okazji (...) za 2014r., gdyż 30 listopada 2014r. nie pozostawał w zatrudnieniu u pozwanej (...) S.A. w B. , ani nie świadczył pracy na jej rzecz w okresie ostatnich 12 miesięcy. Wynika to z §2 ust 1 i 2 oraz §3 Załącznika nr 4 Porozumienia zawartego w dniu 20 grudnia 2004r. pomiędzy Zarządem (...) S.A. a organizacjami związkowymi. (pkt 2 wyroku)

Paragraf 1 ust 1 Załącznika nr 5 do Porozumienia stanowi natomiast , że dodatkowa nagroda roczna przysługuje pracownikowi pozostającemu w stanie zatrudnienia w dniu 31 grudnia i przysługuje za nienaganna pracę w okresie 12 miesięcy kalendarzowych . Jest wypłacana do dnia 15 lutego roku następnego roku. (§8 Załącznika nr 5 do Porozumienia). Z dniem natomiast 1 sierpnia 2014r. powód nie spełniał przesłanek nabycia prawa do dodatkowej nagrody rocznej za 2014 i 2015r. od (...) S.A. w B. , gdyż nie pozostawał w zatrudnieniu pozwanej (...) S.A. w B. lecz w zatrudnieniu (...) S.A. w J. . Stąd za lata 2013 i 2014 zasądzono czternaste pensje jedynie od pozwanej (...) S.A. – pkt 3 wyroku.

W przypadku N. z okazji (...) zasądzono ustawowe odsetki od dnia 5 grudnia danego roku, a w przypadku dodatkowego wynagrodzenia rocznego tzw. czternastej pensji odsetki zasądzono od dnia 16 lutego roku następującego po tym za

który nagroda była należna na podstawie art. 480 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i powołanych przepisów porozumienia, które przytoczono.

Zasadny jest także podniesiony przez pozwaną (...) S.A. w B. zarzut przedawnienia dochodzonej dopłaty do nagrody z okazji (...) za 2012r. , która stała się wymagalna w dniu 5 grudnia 2012r. a pozew został wniesiony 22 grudnia 2015r. zatem po upływie 3 lat (art. 291 k.p.) - pkt 4 wyroku.

Sąd II instancji uwzględnił zarzut przedawnienia także w odniesieniu do pozwanej (...) S.A. w J. mając na uwadze treść art. 378§2 k .p.c.

W konsekwencji stosowania solidarnej odpowiedzialności jedynie w określonym zakresie , co opisano powyżej, zmieniono pkt III wyroku częściowo znosząc koszty zastępstwa procesowego pomiędzy powodem , a pozwaną (...) S.A. w B. , gdyż uwzględnivszy procent (51%) w jakim powód utrzymał się ze swoim roszczeniem w stosunku do tej pozwanej (...) S.A. w B. istniały podstawy by zastosować art. 100 k.p.c.

W rezultacie orzekając o kosztach sądowych obniżono kwotę opłaty od pozwu zasądzoną solidarnie od obu pozwanych na rzecz Sądu Rejonowego w Gliwicach do kwoty 815 zł (16 281,59 5%), a wydatków do kwoty 1336,27 zł (2613,48x51%), stosunkowo je rozdzielając na podstawie art. 100 k.p.c. , 105§1 k.p.c. art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Na zasadzie art. 102 k.p.c. Sąd II instancji nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego z uwagi na okoliczności sprawy. Zdaniem Sądu zastosowanie reguł ogólnych k.p.c. dotyczących zwrotu kosztu procesu byłoby nieuzasadnione mając na uwadze trudności interpretacyjne związane z przepisami stanowiącymi podstawę prawną sporu oraz przekonanie pozwanego, że przyjęta przezeń wykładnia prawa jest prawidłowa.

Wyrok wydano w części zmieniającej na podstawie art. 386 §1 k.p.c.

(-) sędzia P.Bogacińska – Piątek (-) sędzia A. Capik - Pater (-) sędzia del. M. Kimel